Ч. 206 Субота 13 (25) вересня 1897. Рік VII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Перед вчерашним засіданем була саля палати і ґалериї переповнені. Посли явили ся майже всї. З ударом 11-ої години появили ся в сали всї пп. Мінїстри. Пос. Шенерер і его сторонники повитали п. Президента Мінїстрів ґр. Бадені'ого глумливим hoch! і окликами: „Нехай живе творець нїмецкої єдности!“ Ті оклики викликали в палатї сьміх. На запрошене п. Президента Мінїстрів обійняв пос. Цуркан яко найстарший віком провід. Повитав Палату короткою промовою, котру закінчив окликом в честь Є. В. Цїсаря. Оклик той повторила Палата з одушевленем. Відтак візвав послів до вибору президиї.

Пос. Перґельт покликуючи ся на реґулямін Палати зажадав отвореня нарад престольною промовою. П. Цуркан відповів, що престольна промова єсть правом а не обовязком корони. В тій хвили підняв ся на лївици величезний крик.

Пос. Ґреґоріґ кричав, що бачив 16 поліцийних аґентів, прибраних за служачих Палати.

Настав нечуваний крик. — П. Вольф кидав ся найбільше і найбільше верещав. Прискочив до п. Президента Мінїстрів і крикнув: „Будемо мусїли приходити тут з револьверами!“

Серед загального замішаня вибрано президентом Катрайна.

Відтак по короткій промові Катрайна приступлено до дальших виборів.

Першим віцепрезидентом вибрано пос. Давида Абрагамовича, другим пос. Крамаржа.

Вибір президиї відбув ся майже однодушно, бо опозиция відтягнула ся від голосованя. Катрайн одержав 203 голоси на 212 голосуючих, Абрагамович 182 на 187 голосуючих, а Крамарж 170 голосів.

По виборі президиї вказав пос. Перґельт на подїї в Палатї, до чого внаслїдок национального роз'яреня мусїло прийти. Протестував против важности довершеного вибору президиї і внїс замкнене засїданя.

Пос. Гофман жадав іменного голосованя над внесенем Перґельта. Президент заявив, що то внесене приймає.

Пос. Кайзер в імени нїмецкого сторонництва народного прилучив ся до протесту Перґельта і жалував, що Катрайн, Нїмець, приймив вибір.

Президент Катрайн відповів, що має почуте, що як Нїмець він все сповнив свій обовязок. Підоймаючись тяжкого обовязку, не дав себе збаламутити.

Пос. Гофман і Дашиньский зажадали поясненя що до покликаня тайних поліциянтів на служачих в Палатї.

През. Катрайн заявив, що знаючи наперед о своїм виборі на президента, питав о ту справу і потверджує, що в послїдних днях внаслїдок перетяженя роботою служби принято справдї нових служачих. Бесїдникови не звістно, чи они стоять в звязи з поліциєю. Однако скоро дізнає ся, що котрий небудь з тих служачих стоїть в звязи з полїциєю, зараз відправить его.

Наступило поіменне голосоване над внесенем Перґельта. Внесене відкинено 197 голосами против 103.

При кінци засїданя президент повідомив Палату, що ґр. Кавнїц, Верґані і Перц зложили мандати.

Пос. Кіттель заінтерпелював в справі відкликаня язикових розпоряджень для Чехії і Морави. Президент Катрайн сказав на то, що може відповідати лише на такі питаня, котрі належать до его компетенциї. Шенереряинцї підняли на ново крик.

Социялїсти поставили внесене на заведене загального, рівного, безпосередного права голосованя і в справі управильненя язикового питаня.

Відтак відчитано письмо п. Президента Мінїстрів, взиваюче, щоби президия приступила до вибору делеґаций. Президент заявив, що ті вибори назначує на суботнїшне засїдане.

Пос Люеґер домагав ся предложеня язикового закона.

Пос. Яворский поставив внесене на вибір комісиї зложеної з 15 членів, котра має предложити Палатї виготовлений плян зміни реґуляміну Палати.

Нїмецкі народовцї внесли, аби поставити мінїстерство в стан обжалованя за видане тайного розпоряджения до шефів краєвих.

Слїдуюче засїдане відбуде ся в пятницю.

---

4)

Войткове женихане.

(Оповідане з польского — Севера).

(Дальше).

Кухар, кухарчуки і господиня обступили дївчину.

— Що ти дурна говориш?

— Дурна, не дурна. Але як хто говорить сам з собою, махає руками, плескає і сьміє ся — то що? Я несла обід і як мене тут бачите, так я чула в комнатї у огородника сьміхи. Гадаю собі, чекай, то ти нами гордиш, а зі сьвіта стягаєш.... Отвираю нагло двері. Войтко стоїть на серед комнати і говорить тай говорить.

— Що говорив? Кажи зараз! — крикнула нетерпеливо господиня.

— Як мене увидїв, перестав, пішов до вікна і дивив ся.

— Чи ти часом не брешеш?

— Бігми ні! відповіла дївчина живо.

Господиня побігла з вістию до Елїзки, Елїзка до панї. Господиня перед Елїзкою, а Елїзка перед панею, кожда на свій спосіб прибільшили.

Панї не була з відважних і тому цїлого пів дня не виходила до огорода, аби не стрітити ся з божевільним. Однако була незвичайно цїкава побачити его і розмавляти з ним. Нїколи в житю не бачила божевільного.

О заходї сонця Войтуньо разом з помічником зміняли взорець в огородовім диванї зараз перед верандою двора.

Панї з вікон сальона приглядала ся мнимому варятови через льорнетку, а пересьвідчившись, що працює тихо і спокійно, прикликала управителя і поставивши на всякий случай двох льокаїв на верандї, вийшла.

Войтуньо поклонив ся, приступив близше і поцїлував паню в руку, не замітивши, що єї рука сильно тремтїла зі страху.

— Що тобі Войтуню, ти якийсь сумний, блїдий; чи не хорий ти? — спитала панї лагідно.

— Нї — відповів тихо — я здоров.

— А щож є?

Войтуньо спустив очи.

— Не бій ся, говори.

— Я дістав лист — шепнув почервенївши.

— І щож?

— Пишуть менї, що мати хора. — При тих словах спустив очи, щоби панї не вичитала в них, що говорить неправду.

— Ти любиш матїр і сумуєш?

Войтуньо зітхнув.

— Бачу, що ти добрий син.

Она попращала управителя, кивнула рукою на льокаїв, аби відійшли і пішла дальше в огород, а за нею Войтуньо.

— Де мешкають родичі?

— Під Бохнею, господарять на власнім загонї.

— А ти мав би охоту відвідати матїр?

Войтуньо червоний зі зворушеня не відповів нїчого.

— Позваляю — сказала панї поважно. — Ідь нині. Дістанеш заслужену пенсию, але прошу тебе як поїдеш до матери, возьми з собою лїкаря. Зробиш то?

— Зроблю — шепнув.

— Певне?

— Певне — відповів взорушений.

— Визначи роботу хлопцеви, поховай всьо, спакуй річи, управитель виплатить тобі пенсию, а двірска фіра відвезе тебе до Дембиці на зелїзницю.

Очи Войтуня засияли радостию. Вхопив паню за руку і притиснув до уст. Мовчав, але уста тремтїли єму від зворушеня.

— Вертай до роботи, треба докінчити диван перед верандою.

Войтуньо відійшов, але ледве зробив кілька кроків, пустив ся ґальопом. Припав до хлопця, вирвав єму вазоник з рук і сказав:

— Приноси решту! А стовчи хоч оден, то кости тобі поломлю!...

Хлопець подивив ся на огородника і погадав, чи часом дївки з кухнї не вгадали.

— Чогож стоїш? Чуєш!

Хлопець побіг до оранжериї.

— Нинї їду, завтра рано побачу Франка, в полудне в ботанїцї професора товаришів, позавтра матїр, вітця, сестру, братів... Здавалось єму, що то всьо сон, що оно неймовірне, що від ночи дїлить его вічність. — Ха-ха.ха! — засьміяв ся голосно.

Хлопець трохи не випустив з рук вазонків.

— Каспер, як не будеш менї підливати два рази на день диванів, як не будеш вітрити інспектів і не попідкладаєш скла під мельони... Каспер! — і приложив єму кулак до лиця — уважай!

Перегляд політичний.

В Грециї заносить ся на пову бурю. Іменно між народом увихають ся аґітатори, імовірно члени революцийного товариства „Етнїке Гетайрія“, котрі підбурюють против заключеного лише-що грецко-турецкого договору та заохочують до нової війни. Слїди тих аґітаций вже видні, бо і в Атенах і на провінциї відбувають ся віча, на котрих ухвалюють ся протести против заключеня договору. Часопись „Акрополїс“ остро осуджує ті демонстрациї і каже, що они суть продовженем тої полїтики, котра довела Грецию до руїни. Також часопись „Астї“ радить обережність. Тимчасом инші часописи накликують до народної війни против Турків.

Царска пара вибирає ся до Дарыштадту до родичів цариції, де проживе до 29 жовтня. Около 20 жовтня буде нїмецкий цїсар у Вісбаденї і тогдї імовірно відвідають себе взаїмно оба монархи. З Дарыштадту має царска пара вернути до Лївадиї, де збере ся вся царска родина і проведе день 1 падолиста, річницю смерти царя Александра III.

Новинки.

Львів дня 24-го вересня 1897.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував управителїв салїн в Галичинї радниками гірничими: Алекс. Маховича, Кар. Ніґріна, Ерн. Фельсайс-Нехая і Едм. Віттемберского; управителем салїнарним Стан. Тархальского, а управителями гірничими Юл. Діца, Едв. Виндакевича, Вал. Мазуркевича, Фел. Заворского, Здисл. Каминьского і Льва Цегака. — П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував учителя народних шкіл у Львові Жигм. Лущиньского дійстним учителем школи реальної у Львові. — Дирекция почт і телеґрафів іменувала окінчених учеників шкіл середних з іспитом зрілости: Ів. Зґурпяка, Ів. Келбиньского, Мар. Сенка, Мойс. Фельдгорна, Фр. Тайхмана, Ів. Венґжина, Стан. Седлецкого, Мар. Скавского, Вен. Ґольдблята, Мих. Ганкевича, Ів. Ружицкого, Сав. Шевкирика, Едв. Ояка, Стан. Гулина, Фр. Куна, Зор. Кобиляньского, Йос. Витковского, Жигм. Вусатовского, Ем. Пирожиньского, Марк. Лясковского, Кар. Становского, Володисл. Більского, Меч. Зелиньского, Ром. Крогулецкого, Казим. Малдзиньского, Володисл. Павлього, Льва Бера і Огок. Зелинку, а крім того експедиторів почтових і також окінчених учеників середних шкіл: Йос. Мізера, Казим. Шуфля, Мар. Петака, Ант. Корнацкого, Меч. Кшишталовского, Меч. Лясковского, Ів. Кукдиньского і Бор. Шенфельда почтовими практикантами.

— **Цїсарска стипендия.** З початком 1897/8 року шкільного буде надана в ц. к. Академії гірничій в Лубнї (Leoben) одна стипендия ім. Франц Йосифа в річній квотї 300 зр. в золотї. Ті, що убігають ся о ту стипендию, мають внести власноручно написане подане до Є. Вел. і долучити: 1) метрику, 2) сьвідоцтво убожества, 3) сьвідоцтво зрілости. Першеньство мають ученики, що доперва вступають до Академії, а особливо окінчені правники. Поданя треба вносити до 20-го жовтня 1897 р. до ц. к. ґенеральної Дирекциї Найвисш. фондів у Відни (K. u. k. General-Direction der A. h. Fonds, k. k. Hofburg, Wien).

— **Стан здоровля Є. Ем. Кардинала** Сембратовича постійно поліпшує ся. Запаленє уступило з правої сторони легких і лиш в лївій сторонї ще тревае.

— **Про низшу рільничу школу в Кіцмани** пише черновецка „Буковина“: З днем 1-го жовтня входить в жите руска низша школа рільнича, котру збудовано в Кіцмани коштом краю за суму 40.090 зр. Будова відповідає всїм услівям новочасних стремлїнь господарских. Заклад має, крім 30 морґів поля, школу для учеників з бурсою, помешканє для директора, салю викладову, стодолу, стайню, хлїв, взірцево уряджену гноївку, керницю і т. д. Школа буде мати живий і мертвий інвентар, щоби тим чином дати своїм вихованцям нагоду для виученя господарки на всїх полях. Однак дивне се, що доси вписало ся до рускої рільничої школи всего 6 учеників. Се дуже сумний об'яв, тим більше сумний, що в такій же волоскій рільничій школї в Радівцях є 18 учеників. Видко Волохи лїпше розуміють свій інтерес! Ми вже раз писали про сю школу і не могли повздержати ся від терпких слів докору против наших селян. Справдї, чому наші рускі селяни не вписують своїх дїтий до тої рускої школи? Наука для поліпшеня селяньскої господарки дуже потрібна, бо наш селянин ще й доси не знає, як видобути з своєї землї більше і обильнїйші плоди; вигоди, які подає та школа враз зі своєю бурсою, такі, яких рідко коли можна стрінути. Є навіть цїлком від оплати вільні місця в бурсї — чого-ж ще більше бажати?! Наші руснї селяни похопні до всяких ворожбицтв і пророцтв, їдуть милями до мантїїв, але на хосенну річ дивлять ся цїлком непотрібно кривим оком, і то на свою власну шкоду. Темнота і глупота — тай годї.

— **Андре в Сибіри?** Урядовий росийский „Вєстнїк правительствінний“ потверджує, що дня 15-го с. м. спостережено в селї Анци-Феровское бальон, і думають, що то був бальон Андр'ого. Андре розпочав свою подорож бальоном дня 11-го липня на дуньскім острові коло Шпіцберґен. Отже бальон плаває, коли ще доси не впав, вже більше як два місяцї. В кругах воздухоплавцїв сумнїва ють ся, чи можна в бальонї удержати через так довгий час ґаз. Вільний бальон не може удержати ся у воздусї довше як пять днїв, а бальон Андре'го міг лише один місяць удержати ся в воздусї. Тим ще зовсїм не заперечує ся, що бачено в окрузї Єнисейска бальон. Але може се зовсїм не є бальон Адре'го, лише того шведского воздухоплавця, що в серпни показав ся в полудневій Норвеґії, а може се був один з тих бальонів, які тепер часто пускають росийскі війска. На тих не звернено уваги і тому здогадують ся о кождім бальонї, який лише покаже ся, що то бальон Андре'го. Др. Екгольм каже, що згаданий бальон, котрого бачено в Сибіри, не може бути Андре'го, бо з бальону втїкає денно ґазу 50 куб. метрів, отже від часу відлету Андре'го мусїло з его бальону втїчи 3000 або й більше куб. метрів ґазу. Отже Андре' певно десь злетїв з гори на північ. І тому нема що побоювати ся о его долю, бо ми можемо доперва на веснї дістати яку небудь певну вістку про него.

— **Сензацийний процес** переведено минувшого тижня перед судом присяглих в Сучаві против 18-лїтного ґімназияста Маркуса Охсгорна. Оскарженє каже: Оксгорн прийшов вечером дня 14-го цьвітня с. р. до сучавского купця Саламона Вернера, саме, коли сей перераховував гроші касові і вложив у свою кишеню. В ночи відразу чує, як Оксгорн его душить. В оборонї укусив Вернер Оксгорна в палець лївої руки, котрою злочинець заткав ему рот. Тодї Оксгорн витягнув бритву і хотів перетяти Вернерови шию, але сей заслонив ся рукою і одержав рану в рамя. Коли Вернер став кричати, Оксгорн втїк. Прокуратория підсуває молодому ґімназиястови намір, обрабувати

Наполоханий Каспер подав ся назад.

— Не витріщай на мене очий як на варията, розумієш, а роби свое.

Поглянув на диван, порівнав его з мальованим взірцем, що его виймив з кишенї і шепнув до себе:

— Колиб той диван побачив професор, сказав би то само, що ему Франко говорив о мнї. Войтку ти маєш голову на карку... За шість годин їду! — крикнув — за другі шість буду у Франка, а о тім часї як раз у професора!

Він підскочив з радости і побіг як стріла до своєї комнатки.

Той его несподїваний скок і скорий біг бачили Каспер і господиня. Господиня аж перехрестила ся та сказала:

— Бігми одурів.

Ще більше утвердив его в тім пересьвідченю Каспер оповідаючи, як огородник приложив ему кулак до лиця.

— Такий був злий, що аж огонь від него ішов — закінчив.

— Та кажуть, що вариятн всї дуже злі, я вже нераз чула. А ось тепер справджує ся.

Цїла двірска служба не говорила о нічім лише о вариятстві огородника. Вість з двора перебігла по всїх будинках, дійшла на другу сторону мурованого гостинця до горальнї і пропінациї, звідтам доволекла ся над берег Вислоки. Там пристанула і думала, а не сьміючи перейти ріки в брід, вернула блукаючи по гостинци.

Тимчасом Войтуньо замкнув на колодку торбу випхану сьвяточним одїнем і білем, та сїв на візок маючи в кишени двайцять пять зр. виплаченої пенсиї.

Повозив Ґресько.

Перед великим мостом висїли, випили в коршмі по чарцї горівки, забавили ся веселою розмовою з Рифкою, дочкою арендаря і поїхали дальше.

Войтуньо добре зробив, що вступив до Лейби, бо вість ідучу гостинцем — задержав Лейба і его дочка, доказуючи людям:

— Дурниця! Я сам з ним говорив, моя дочка сьміяла ся — говорив так як ми всї говоримо. — Лейба не пустив вісти через міст — мусїла вернутись.

По півночи Ґресько, що хотів показати свою штуку, навертав ґальопом перед самим двором і трохи не перевернув. Люди казали, що то на щасте. Войтуньо з вдячности для Ґреська, випив з ним по склянцї пива і щасливий від'їхав, вкинувши перед від'їздом до почтового ваґона лист адресований до матери, з просьбою, щоби завтра в ночи ждали на него копї в Бохни.

IV.

О шестій годинї рано Краків ще спав. Громадка людий вибігла з двірця зелїзницї і згубила ся серед пустих улиць. Войтуньо оглянув ся довкола і пустив ся до міста. Він знав Краків дуже добре, знав де улиця Баторого і де палата князїв Чарториских.

Плянти блискучі від роси, яснїли сьвіжостию. Деиеде перейшло кількох робітників, чорно одїта панї з молитвенником, студент з розложеною книжкою або з шитком в руках....

Войтуньо минав всїх, прямуючи до Краківского готелю, звідтам скрутив на Лобзівску і з бючим серцем допав вкінци улицї Баторого.

Франко працював в огородї. Серед дерев промайнув перед ним капелюх Войтуня, він вибіг напротив.

— Войтку, то ти?

— А хтож?

— Дай писка!

Поцїлували ся. Франко відобравши торбу від приятеля, завів его до своєї комнатки, уміщеної за оранжерпєю і післав хлопця по горівку, булки, масло, шинку.

Приятелї перепиваючи один до другого закусували, балакаючи о найважнїйших справах для себе — о огородах, професорі і будучім місци.

— Войтку, ти добре записаний у старого (так називали професора), міркую, що коби так менї, то не дав би того місця.

— Ти его бачив?

— Вчера був в Ботанїцї.

— І щож казав? — спитав Войтуньо схапуючись.

— Питав о тебе. Нехай Войтко спішить ся — сказав відходячи. — Знаєш, що місця не ждуть. А тепер хлопче клади ся спати. Вертаю до огорода, в полудне збуджу тебе.

Войтуньо послухав ради, положив ся, але ледве годинку здрімав ся, потрясли ним нерви, що схопив ся на рівні ноги. Гадка о місци і о професорі не дала ему спокою. Ходив по комнатцї, дивив ся на годинник, тер рукою чоло, сїдав і знов гадав та не міг нїчого вигадати.

Вкінци вхопив капелюх, вибіг до огорода і там для убитя часу укладав разом з Франком пляни над украшенем ґазону.

Его ради імпонували очевидячки Франкови, приймав їх в покорі душі, годив ся на всьо і вкінци сказав:

— Не диво, Войтку, що наш старий лиш тобі хоче дати то велике місце. Ти маєш голову на карку і той якийсь смак! Другому то анї на гадку не прийде, а ти то зараз вигадаєш.

Похвалений Войтко напушив ся і удаючи поважного з дурноватою усьмішкою:

— Франку, ти справдї не знаєш що то за місце?

— Не знаю. Але коли професор тримає его для тебе і нїчого не говорить, то мусить бути щось.

— Франку, я трохи зі шкіри не вискочу.

Вернера. Обжалований боронить ся тим, що він з жінкою Вернера мав від довшого часу любовні зносини. Критичної ночи мав з нею сходини в її власній хаті, а коли хотів уже через вікно вилізти на двір, вхопив его Вернер за ногу. В своїй обороні вхопив Оксгерн до кишені і думав, що витягнув циркель, котрий все з собою носив, але на нещастє то була бритва і нею він ранив Вернера. Оборона виказала, що о якімсь наміреню рабунку нема й бесїди. Вернер хоче впхати молодого ґімназияста до криміналу, аби тим немов уневиннити свою жінку. Присяжні відкинули питаня на намірений рабунок і крадїж, а признали 8 голосами против 4 Оксгорна винними злочину тяжкого покалїченя. На сїй підставі засудив суд ґімназияста на вісїм місяцїв визниці.

— Загадочна смерть. Дня 22-го с. м. около 9-ої години вечером на дощдовій дорозї від Городецкої улиці до двірця найдено лежачого на хіднику незнаного мужчину, 40-лїтного, сильної будови тїла, чорнявого, одїтого в чорні штани, темну маринарку, чорний капелюх, даючого слабі знаки житя, з невеликою раною на правій скрани. Той чоловік помер, заки прибуло поготівлє стациї ратункової. Др. Татарчух орік, що смерть наступила в наслїдок розбитя черепа. Трупа відставлено до шпиталя і заряджено доходженє.

Телеграми.

Відень 24 вересня. Вчера повідомлено урядово президию Палати, що пос. Шаєр помилуваний, в наслїдок чого доручено Шаєрови в часї засїданя запросини до участи в нарадах Палати.

Берлин 24 вересня. Не лише войскові представителї чужих держав, що були на послїдних маневрах францускої армії, але також нїмецкі кореспонденти висказують ся о тїй армії дуже похвально. Загально підносять спосібність начального команданта ґенерала де Франс і зачисляють его до найлїпших ґенералів францускиx.

Атини 24 вересня. Передвчера вечером відбули ся збори на однїй площи. Якийсь молодий чоловік виголосив підбурюючу промову і сказав, що Греция нїколи не прийме такого соромного договору. По тїй промові спалено публично серед величевного крику друкований текст договору.

Константинополь 24 вересня. Зачувати, що банк отоманьский хоче дати Грециї зараз фонди на сплату половини воєнного відшкодованя.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— Реальність в Калуши при трактї Станїславівским: 2 і пів морґа огорода, дім і стайня, з вільної руки до спроданя. Близша відомість у Мартина Посацкого в Хотіни під Калушем.

— Дня 2-го вересня с. р. пропав менї в Тернополи мій син Антін Мормуль з Баворова, 13 лїт, упослїджений на умі, округлого лиця, чорного волося, смаглявий, босий, в чорнім кабатї, уміє читати і писати, а при собі носить молитвеник. Хто би з чест. Читателїв „Народної Часописи“ знав що о хлопцю, зволить з ласки своєї нефранкованим листом повідомити батька Йосифа Мормуля в Баворові почта в місци.

— Хто би знав або міг довідати ся, де перебуває тепер Іван Дзюба родом з Сурохова повіта ярославского, а котрий в 1896 р. перебував в Майданї граничнім і звідтам десь виїхав, просить ся ласкаво донести до Маковиска під адресою Михайло Глубиш в Маковиску почта Бобрівка коло Ярослава (инші рускі ґазети просить ся о повторенє сего оголошеня).

А. К. в П. Ґ.: 1) Афини можна би дуже добре використати,а навіть і треба би то робити, бо їх в наших горах велике множество і они марнують ся, а могли би приносити нашим людем значні зиски, хоч би лиш тим, що могли би їх з'ужиткувати для свого власного обходу дома. Ми звертали вже на то кілька разів увагу. Декотрі люди послухали навіть нашої ради і зробили так. Найлїпше можна з'ужиткувати афини на роблене червоного вина, котре, коли добре зроблене, есть майже так само добре як правдиве вино червоне. Може бути, що і с у шені афини мали би якийсь збуток, але чи найлїпший — о тім сумнїваємо ся. Сушених афин уживає ся яко лїку від бігунки і продають їх в аптиках. Коли же Вам хтось радив сушити афини і висилати до Дрездна або Липска, то мабуть лиш в тій цїли, щоби їх там доставляти якимсь гуртівникам, що продають знову той артикул аптикам. Чи то би оплатило ся — сумнїваємо ся. В Нїмеччинї есть так само велике множество афин. Ще до недавна не знано там також, що з ними робити. Аж ось, коли в горах Спесарт настав був голод, подав тамошний сьвященик др. Франк гадку робити з афин вино на продаж. Від того часу стали в цїлій Нїмеччинї робити з афин вино. Ми гадаємо, що на роблене вина все-таки не минає ся тілько афин, щоби їх вже не ставало на лїк і тамошні гуртівники мусїли їх аж спроваджувати з заграниці. Але нехай би, то все-таки треба би знати тих гуртівників і коли вже не поїхати до них, то бодай переписати ся з ними, умовити ся, скілько би їм такого артикулу річно потреба і в якій якости, а відтак аж брати ся до виробу. — 2) До сушеня треба би мати відповідні сушарні, на котрих можна би також сушити і инші овочі та всїляку ярину. Найлїпші і найпрактичнїйші сушарні до сушеня садовини і ярини виробляють в Ваєргофі коло Ґрестен в Долїшній Австриї. Найлїпше спроваджувати їх від пробної стациї для садівництва тамже, бо тогди можна дістати дешевше. Найменша така сушарня коштує 16 зр., а може буде трохи дорожше коштувати, бо лїски до неї роблять тепер з побілюваного дроту. Розуміє ся, що до того треба ще дочислити видаток за транспорт і опаковане. Більші того рода сушарні коштують на місци 90 і 140 зр. Адреса: Versuchsanstalt für Obstbau zu Weierhof bei Gresten, Niederösterreich. — Наш промисловий чоловік міг би казати зробити собі таку сушарню у бляхаря: есть маленька чотирогранна піч, на котрій стоять чотирогранні рамцї, в котрі всуває ся лїски одна понад другу; дно до тих лїсок треба би доробити з дротяної решітки, такої, якої уживає ся на решета. — **А. Б. в В.:** 1) Коли не хочете стратити курсу, то мусите подавати до сенату, щоби Вам позволив слухати предмети того-ж курсу рівночасно з предметами иншого курсу і почислив Вам приписане число курсів. Як сенат порішить, того очевидно не можемо знати, але звертаємо увагу на то, що можуть години так колїдувати з собою, що Вам було би не можливо слухати одного або другого з приписаних предметів. — 2) Що-до скриптів, то удайте ся з запитанем до котрогось з своїх товаришів або до антикварнї Келера, Львів ул. Баторого ч. 28. — 3) Не можете, бо преці не маете нїякого фахового уздібненя. — 4) Діурна платить ся звичайно по урядах 1 зр. на день; приватна залежить від умови, де найлекше єї дістати і найлїпше платять, того не можемо знати. Треба самому бути на місци і шукати.— **П. З. і Фроляк:** 1) Іспит інтелїґенцийний робить ся більше менше з тих самих предметів, яких учать в ґімназиї. Особливу увагу звертають на язик нїмецкий, математику, фізику, ґеоґрафію і історию Австриї. Впрочим купіть собі: Vrtel, Rathgeber für Einjährig Freiwillige, а там все знайдете, чого Вам потреба. Годї нам тут то все передруковувати — не маємо на то місця. — 2) Бранка буде як звичайно. — 3) Про колеґію в Римі вже тілько разів ми писали, що аж гидко нам заєдно одно і то само клепати. Треба було уважно читати всї переписки, а то би вже давно були знали і не морочили нам тим голову. Услівя такі: 15 рік житя, скінчена IV. кляса ґімназияльна (матуристи мають першеньство), метрика, сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтво убожества, сьвідоцтво моральности і сьвідоцтво здоровля, а коли кандидат має звиш 20 лїт, то ще і сьвідоцтво, що есть вільний від войска, або що сповнив свій обовязок войсковий. Подане треба вносити до митрополичої Консисториї.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

Франко сьміяв ся.

Сьміх Франка перервав голос кухаря, що доносив ся крізь вікно з кухнї та взиваючий его до обіду.

Франко війшов до кухнї та попросив, аби дали єму обід в его комнатї, бо до него приїхав товариш.

Кухар, пан що знав ся на чемности і звичаях, велів накрити на дві особи і післав їм знаменитий обід і фляшку вина.

— Франку, ти їш як король, а пєш як ґраф.

Франко моргав одним оком і притакував головою, бо не хотів признати ся, що їсть такий обід перший раз.

Випили вино, а їх рожеві лиця і сьвітячі очи говорили о веселім настрою. Войтко супротив наближаючої ся хвилї відвідин у професора не тратив відваги.

Зараз по обідї забрали ся до своїх чобіт. Щітки свистали в їх руках, а на чорну шкіру виступав полиск.

Хлопець приніс коновку води. Роздягнені до половини, злили нею голови, а шкіру вимили милом і витерли рушниками, що також виглядала як зеркало. Тверде волосе не хотїло слухати, але принесена з аптики помада примусила его сяк так лежати.

Прибрані по сьвяточному вийшли.

Жінка сторожа сказала їм, що виглядають як паничі. Всї приглядались їм. Навіть кухар, хоч великий пан, виглянув крізь вікно.

На Баторого перед брамою стояла хороша покоївка. Франко хотячи пописати ся перед Войтком сьмілостию і елеґанциєю, підбіг, обіймив єї і поцїлував.

Покоївка крикнула, видерла ся, почала грозити і дути ся, але побачивши сьміючого ся хорошого хлопця сама розсьміяла ся і утїкла.

— А чомуж панна як кров з молоком.

— Яка я є така є — відповіла з сїний дівчина — але не до цїлованя.

— А до чогож?

— До коханя! — крикнула, але з далека, і не чекаючи на відповідь, утїкла на сходи.

Хлопцї щасливі, розвеселені пішли улицею Кармелитскою і Шевскою на ринок. Минаючи Міку вступили, аби на відвагу випити по склянцї пива.

В головах їм шуміло. Побрали ся попід руки і голосно розмавляючи вийшли через Миколайску улицю на Веселу.

Перед Ботанікою Войтко нагле схаменув ся, поблїд, станув і дальше не міг іти.

— І чого ти боїш ся? — крикнув Франек.

— Чого мам бояти ся, але ноги здеревіли і не хотять мене слухати.

Франко взяв его під рамя і повів до огорода.

Професор виходив з оранжериї і побачив обох приятелів. Наполохані поздоймали скоро капелюхи.

— Войтко есть, то добре — ходіть. Я жду на тебе від тижня.

Войтко зворушений поцїлував его в руку.

— Я чув, що тобі докучають панни тому, що боїш ся їх і утїкаєш від них. Прошу тебе не роби встиду „Ботаницї“ і не псуй єї слави.

Войтко почервонїв не уміючи боронити ся.

Професор очевидячки бавив ся его несьмілостию і завстидженем.

— Ходіть на гору — говорив дальше весело. — Памятай Войтку, що як не поправиш ся, то баби виженуть тебе з кождого місця. З бабами нема жартів. Ще той не уродив ся, щоби їх поборов.

Вийшли до канцеляриї. Лице професора споважнїло, несьмілі хлопцї стояли витягнені.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Кахникевич

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.